

ΕΡΓΑ ΚΑΙ ΗΜΕΡΑΙ.

ΙΟΥΛΙΟΣ.

—ΦΩΤΩΣΘΕ—

Γράφομεν τὰ "Ἐργα τοῦ παρελθόντος μηνὸς ὑπὸ ἡρίστους οἰωνούς. Παρθῆθεν ὁ Μάιος; τῶν συμφορῶν καὶ συνεπηρώθη τὸ ὑπουργεῖον τοῦ Μαΐου.

Οἱ ιδίνιοι μετέβαλε τὸ ζῷδιον αὐτοῦ, ἀντὶ τοῦ Σκορπίου παραλαβὸν τὸ Κέρας τῆς Ἰμαλθείας, ὅπερ ἀφθόνως προχείι τὰ δῶρά του ἐπὶ τῆς εὐδαιμονίους Ἐρμουπόλεως, τῶν Πατρῶν καὶ τοῦ Πειραιῶν.

Τὰ Ἑλληνικὰ πλοῖα διασχίζοντα ἥδη τὰ ἄξενα κύματα τοῦ Εὐξένου διαπορεύονται κομψῶντα εἰς τὸ Αἴγαιον σῖτον καὶ χρυσόν. Οἱ σῖτοι εἰσέρχεται εἰς τὰς ἀποθήκας, τὸ δὲ χρυσόν εἰς τὰ βαλάντια τῶν ἐμπόρων μας καὶ τῶν νυκτικήρων καὶ τῶν λευθύχων μας καὶ τῶν παντὸς εἴδους ἔργατῶν μας.

Εὐδαιμων ἡ Ἐρμουπόλις, ἡ πλουτοῦσα ἥδη καὶ ταλάντων πολλῶν, καὶ περιπάτων καὶ ἐπησίων διηνεκῶν καὶ ἔροςοφρῶν μέχρι κόρου. Εὔτυχεῖς δὲ καὶ οἱ φεύγοντες τὰς φιλοσφόφους καὶ ἀφορήτους Ἀθήνας, τοῦ θέρους ἀκμάζοντος, δι' αὐτοὺς εὐφρόσυνος δὲ δρίζων καὶ ζωοποιὸς δὲ αἵρη, διὸ ἀναπνέουσι. Δὲν ζῶσιν, ως δὲ σαλαμάνδρα, ἐντὸς ἀτμοσφαίρας πυρὸς καὶ φλογῶν, οὕτε τρέφονται ἐκ κόνεως, ἀντὶ τοῦ μάννα.

Ἐκ τῶν εὐτυχῶν τούτων θητῶν εἰσιν οἱ δικασταὶ, οἱ δικηγόροι, οἱ σπουδασταὶ, καὶ οἱ πάντων εὐδαιμονέστεροι θητῶν καθηγηταὶ, οἵτινες, ἐπὶ τέσσαρας τοῦ ὄλου ἔτους μῆνας κοπιῶντες καὶ ἔργαζόμενοι, ἀναπαύνονται ἀπὸ τῶν κόπων αὐτῶν κατὰ τοὺς ἄλλους δικτῶν. Μακάριοι! διὰ τοῦτον ἔστιν ἡ θεοτελεία τῆς γῆς!

⁷ Ήν πρωτα κυριακῆς. Οἱ ἑτησίαι λάθροι διεκύματον τὴν ἐπιφάνειαν τῆς θαλάσσης, καὶ τὸ ἀτμόπλοιον τοῦ Πειραιῶν, τὸ πλέον ὅχαρι τῶν ἀτμοπλοίων τῶν δύο ημισφαίρων, προσωριμίζετο, τῆς αὐγῆς ἀρτὶ διαγελῶσης, πολυθόρυσθον καὶ κρυπτάζον εἰς τὸν λιμένα τῆς Σύρου. Απέναντι δὴ τοῦ λιμένος τούτου, οἱ θιαγεῖς Σύριοι ἴστανται, ως δὲ Ἀδάμ ἀπέναντι τοῦ Παραδείσου, κλαζόντες καὶ θρηνοῦντες, διότι ἐπὶ ἔξακισχίλια ἔτη, ήτοι ἀπὸ τῆς πρώτης ημέρας τῆς δημιουργίας μέχρις ἐσχάτων, καὶ ἐνόσῳ αὐτοῖς μόνοι ἐκυριάρχουν τῆς νήσου των, δὲ λιμὴν ἥτον ἔρημος καὶ ἀπροσπέλαστος καὶ ἄκενος.

Ἐκ τῶν ἀποθεαζομένων ἦτο καὶ τις νεανίας, δοτικής, ἔπειτας μετὰ ζωρότητος ὀλως ἀττικῆς, καὶ τὸ μέτωπον μὲν ἔφερεν ὑψηλὸν, τὸ δὲ

βάδισμα ἔχειν ὑπερήφανον καὶ κοῦφον.

Οἱ πειρεγαζόμενος ἤδυνατο ἐκ πάντων τούτων νὰ εἰκάσῃ διὰ τὸ νεανίας ἦτο τις ἡ ὑπαλληλείτος ὑπουργεῖον, μέγα φρονῶν ἐπὶ τῷ μικρῷ ἀξιώματι μέσοις που τοῖς κορημογῆς περιπάτους, οὓς δὲν ὠρατοῦ ἡ σπουδαστής, καὶ ταῦτα τελειοθίδακτος.

Οἱ τελειοθίδακτος δμοιδέει κατὰ πάντα τῷ θαλασ-

στοπόρῳ Κολόμβῳ. Μετὰ τετραχετεῖς ἀληθεῖς πλα-

Εὐτέρην τόμ. Η'. φυλλ. 67.

νῆσεις εἰς τὰ πολυκύμονα πελάγη τῶν μαθήσεων, διανοίγει τέλος τὴν ἡπειρον καὶ φέρεται πλησίστιος εἰς τὴν ἀνακάλυψιν τῆς Αμερικῆς.

Εἰ τὸν πλοῖον αὐτοῦ ὠδήγησε πάντοτε ἡ πυξίς, καὶ δὲν ἀπεπλάνησαν αὐτὸν σύρτεις καὶ Σειρῆνες, εὐτυχής ἡ εἰς γῆν ἀπόβασις αὐτοῦ. Δὲν κατηγάλωσαν ἐπὶ ματαίῳ τὰ χρυσᾶ τῶν σπουδῶν ἔτη καὶ δύνανται νὰ εἰπῆσι περὶ αὐτοῦ θαρράλεως διὰ τοῦ φέρει ἐν τῷ κόλπῳ του τὸ δίπλωμα τοῦ χρηστοῦ πολίτου, τοῦ χρηστοῦ ὑπηκόου καὶ ἄρχοντος, ἀποράλλακτα διπαῖς ἔλεγεν ὁ μέγας Ναπολέων περὶ τοῦ στρατιώτου, διὰ τοῦ φέρει ἐν τῇ πήρᾳ του τὴν ῥάβδον τοῦ στρατάρχου. 'Αλλ' οὐαὶ αὐτῷ, εἰ συμβαίνει τὸ ἐναντίον. Τὰ γράμματα ἔσονται εἰς ὅλεθρον αὐτοῦ.

Οἱ Ἀγαθοκλῆς (διότι οὗτος ἐλέγετο ὁ νεανίας) δὲν ἦτο θεοβρίας ἐκ τῶν τελευταίων. Ανειλθὼν ἐπὶ τὸ κατάστρωμα, καὶ ψυλὸς μὲν τὴν συσκευὴν, ἐλαφροῦς δὲ τὸ βαλάντιον, φέρων δὲ ἐν τῷ δισσακίῳ του ἥδη μόνους τοὺς Πανδέκτας, τὸν Ρόγρωνα καὶ τὸν Φρεαρίτην, ἀπέβη εἰς τὴν περιλάλητον νῆσον.

Τερπόνδην καὶ εὐφρόσυνον τὸ θεᾶσθαι εὐφρόρων καὶ συκίων τόπων, ἐν ἔκρι τὸ θάλλει τὰ πάντα, μετὰ τὴν ὥραν τῶν δύμρων καὶ τῆς δρόσου. Χαρούσαν δὲ τὸ φοιτᾶν εἰς πόλεις ἐμπορικὰς, νοντος χρυσίου.

'Η χώρα ἔστιν χλοερὰ καὶ γελεθεσσα, καὶ μειδιῶσαι τότε καὶ ἀνθηραὶ αἱ ὄψεις τῶν κατοίκων.

Τὸ θέαμα τοῦτο ἐφαιδρύνει καὶ τὴν φύσει μελαγχολικὴν τοῦ Ἀγαθοκλέους καρδίαν καὶ μικροῦ δεῖν ὁ φιλόστοφος ἡμῶν ἀπεσκίρτησε τοῦ ναοῦ τῶν Μουσῶν ἵνα θύσῃ τῷ Κερδώφῳ Ἐρμῆ. Ἐχων μεγαλέμπορον τινα συγγενῆ ἐν Εὐρώπῃ, ἔτυχεν ἐν τῇ ἐμπορικῇ πόλεις ἀρίστης δεξιώσεως, καὶ οἱ πάντες ἐπαίνουν καὶ ἐθαύμαζον, οὐχὶ αὐτὸν ἀνύνοντα τὴν ἀργαλέαν καὶ ἀνάντη ὁδὸν τῆς φιλοσοφίας, ἀλλὰ τὸν συγγενῆ αὐτοῦ, τὸν θείοντα ἐπὶ χρυσοῦ καὶ τρίων πολυταλάντων.

Γλυκεῖν ἡ μέθη τοῦ πλούτου, ἀλλὰ πολλῷ γλυκυτέρα ἡ τῶν μαθήσεων· καὶ δὲ Ἀγαθοκλῆς ἐμπτύσσεις τρίς τῷ πειρασμῷ, τὴν αὐτὴν ἡμέραν ἀπετάξετο τῷ Μημονῷ. Οἱ ἀγάθοις νεανίας προσέκειτο τῷ ἀρχαίῳ γνωμικῷ τούτῳ, διὰ τοῦτον δέδεξαν οὐδεὶς, διότι περιθόθη ὁ θεός τοῦ πλούτου, τὴν δέδεξαν οὐδεὶς, διότι περιθόθη ὁ θεός τοῦ πλούτου.

Καὶ μετὰ τὴν φιλόσοφην ταύτην σκέψιν καὶ ἀπόφασιν, δὲ Ἀγαθοκλῆς ἐξῆκθεν ἐσπέρχεις εἰς περίπατον.

Καὶ ίδού ἀιργης ἀκούει μολπὰς μουσικῆς ἐπὶ πτερύγων αὔρας φερομένας, καὶ θλέπει μακρύθεν ἐρχόμενον καλλικέλαδον διμιον παρθένων καὶ γυναικῶν εὐσταλῶν καὶ λευχεῖμον.

Οἱ φιλόπλοιοι, ἀλλὰ καὶ φιλόκαλοι τῆς Σύρου κάτοικοι, στερούμεγοι ἐκτάσεως, δενδρώνων καὶ σκιῶν, διμιοις ἐδημούργησαν ἐπὶ τῶν θράχων καὶ ἐν τοῖς κορημογῆς περιπάτους, οὓς δὲν ὠρατοῦ ἡ σπουδαστής, καὶ ταῦτα τελειοθίδακτος.

Οἱ φιλόπλοιοι οἱ φυτῶντες περιπατηταὶ τοῦ ὠραίου

Ο Αγαθοκλῆς κατὰ πρῶτον ἐπισκεπτόμενος τὴν ἀπτατον νεκνίαι. Ἐν αὐταῖς αἱ φίλαι καὶ τὰ αἰσθή-
σύρον, ἔξελαβεν αὐτὴν ἀληθῶς υπὸσύν τινα τῆς ματα δίκιν τὸν νομισμάτων λίαν μεταβλητὰ καὶ ἐ-
φίμερα καὶ παλίνοτα, ὡς τις ἄμπωτις καὶ παλίρ-
κίρκης.

Καὶ τῷντι ή Σύρος τοιαύτης παρουσιάζεται εἰς πάντα, ἐλέποντα αὐτὴν κατὰ πρῶτον...

‘Ἄλλ’ ἐπιτείνωμεν τὸν περίπατον καὶ ἀκολουθή-
σωμεν τὸν περιηγητὴν μας εἰς τὰς περιπλανήσεις του.

Ἐνταῦθα τὸ Απολλώνιον (Βαπόρια) τὸ καλούμε-
νον καὶ Τερψιθέα. Ἀδενδρον μὲν καὶ ἀκαλλώπιστον
τὸ μέρος, ἀλλ’ ἀπέχει τῶν πνιγηρῶν οἰκημάτων τῆς πόλεως, ὑπέρκειται δὲ τῆς γλυκῆς καὶ δροσοφόρου θαλάσσης καὶ πρὸς πάντα ἀνεμον καὶ πάσαν αὔραν κεῖται ἀναπεπταμένον.

Ἐν ᾧρᾳ αἰθρίῃς, μαγευτικὸν τὸ ἔκειθεν θέαμα.
Ἀπέναντι προσανεται ή χλωανθῆς Τήνος καὶ τὰ λευκὰ, ὡς φωλεὺς περιστερᾶς, χωρία της, πρὸς τὰ δεξιὰ δὲ ἔκτείνουσι τὰς βραχιώδεις φάρεις αὐτῶν, ὡς ἀκάνθας νεκροῦ κήπους, ή Μύκονος καὶ ή Δῆλος. Ἐκεῖ δὲ πρὸς τὸ τέρμα τῆς εικόνος προκύπτουσιν ὑπὸ ἔλαφρὸν ὅμιγλιν, ὡσεὶ διὰ πέπλου τινὸς λευκοῦ καὶ διαφανοῦς κεκαλυμέναι, ή μαρμαρέσσα Πάρος καὶ ή εὔφορος Νάξος. Λέγεις αἱ Κυκλαδες ἀπασται, οἰονεὶ φόρου ὑποτελεῖς, σπεύδουσι σύμπλεγμά τι χαρίεν καὶ ἔρατεινόν ν’ ἀποτελέσωσιν περὶ τὴν μικρὰν μὲν, ἀφνειὸν δὲ καὶ ἀγαθὴν καθ’ Ο-
μηρον Σύρον.

Αὐτὸς τις, πολύτροπος καὶ πολυμήχανος, ὡς δ ἀρχαῖος ὄδυσσεις, διατυρεῖ πολύκροτον μουσικὴν, παιανίζουσαν καθεκάστην ἐν ᾧρᾳ ἐσπεράφ, κατὰ τὴν τερπνὴν ἔκεινην θέσιν. Καὶ ίδον αἱ μουσικαὶ μολπαὶ ἔλκουσσι τὸ γυναικεῖον ὅμιλον, ἐμπίπτοντα εἰς τὰς στηνομένας ὑπὸ τοῦ χαλκοκρότου ἥχου τῶν σαλπίγγων παγίδας.

Ὀρᾶς πόσον περικαλλῆς ή γυνὴ ἔκεινη ή λευχεῖ μων, ή ταινίαν οὐρανογέρουν, ὡς κεστὸν Ἀφροδίτης περιεσφιγμένη; Βαδίζει ἐλαφρὰ, ὡς ἀλκύων, καὶ ή δόσφυς αὐτῆς ὑγρῶς ἐπικινεῖται, ὑπερέχει πασῶν τῶν δημιλήκων της, ὡς ή Καλυψώ ἐν μέσῳ τῶν Νυμφῶν της ἀλλὰ πόσαι τῶν Νυμφῶν τούτων ὅπως ή γλυκεῖα Εὐχαρις, δὲν θήλυροις τὰς πρωτοπείρους καὶ παιδικὰς καρδίας τῶν Τηλεμάχων, διδάσκουσαι τὴν ἀστασικὴν εἰς τοὺς μείσικας;

Η ἑτέρα δὲ αὐτῇ ή εὐόφθαλμος, ή ἐσθῆτα ἀναβεβλημένη ὡς τὴν τῶν μύθων,

“τὴν θάλασσαν μὲ τὸν ιχθὺς,
τὸν οὐρανὸν μὲ τὸν ἄστρον.”

διότι τοσοῦτον έχει τὸ ὑπόγλυκον ὅμματος καὶ τοσοῦτον γλυκεῖαι καὶ ἀστατοι, ὡς τὸ κῦμα, τῶν θλεμμάτων της αἱ θολαὶ, συμβαδίζει μετὰ τῆς ἀρχαῖς ἔκεινης καὶ λευκωλένου, καὶ γλυκυθύπου νεάνιδος, ητις πραγματοποιεῖ ἀρχαῖον ποιητοῦ τὸ ἀπόφθεγμα τοῦτο,

σιδῆρον καὶ πῦρ νικᾶ
καλὴ τις οὖτα.

Άλλα φεῦ τῆς ἀστασικῆς! μόνων τῶν ἀμειλίκτων νέων τὰς καρδίας δὲν ικανοποιεῖ πάντοτε αἱ καλαὶ εἰς τὰς ἐμπορικὰς κοινωνίας.

Διὰ τὸ μὴ εἶναι ἀνδρας ἐν αὐταῖς, πρωτεύουσιν οἱ θησαυροί, ὅτε δ ποιητής μας ἔζητος νὰ διαβεβαιωσῃ

Ο Ἀγαθοκλῆς περιεργάζετο πάντα ταῦτα πολυ-
πραγμόνως, ἀλλ’ ἔθλιβε τὴν ἀγαθὴν καρδίαν του, διτε τὴν ἀγνήν καλλονήν, τὴν σωζομένην μάλιστα εἰς τὰς Κυκλαδας, πανταχοῦ μὲν τῆς Ἑλλάδος, κυρίως δὲ κατὰ τὸ Αιγαίον, ἀσχημίζει καὶ φθείρει τὸ ἄμυλον καὶ, ἐνίστε, φεῦ . . . . τὸ φυμάτιον.

‘Απέχουσαι τοῦ ὁμίλου ὡς ὄπτασίαι Αγγέλων, παρέρχονται μονήρεις τινές κόραι ἐν αἷς καὶ μελανέμονες, αἱ χαριέστεραι πασῶν.

Καὶ τὸ σύμπλεγμα ἐκεῖνο τῶν τριῶν κορασίων, δὲν εἶναι ὡς τὸ θελκτικὸν σύμπλεγμα τῶν τριῶν Χαρτῶν;

Ηδυον τοῦ μειδιάματος τῆς Αύγης, τὸ γλυκὺ μειδιάματα τῆς λευκῆς, ὡς χιόνος, ἀλλ’ οὐχὶ καὶ ψυχρᾶς ὡς χιόνος, παρθένου ἔκεινης, δ μέλας ὁ ὄρθαλμός κυνῆς ὡς οἱ θαλάσσιοι θυσίοι.

Σεμνὴ καὶ μεγαλοπρεπής ὡς Μοῦσα ή κόρη ἔκεινη ή ἔχουσα ρεμβάδεις καὶ μελαγχολικοῦς τοὺς μελανας ὄρθαλμούς της, καὶ τῆς νυκτίας αὔρας γλυκυτέραν τὴν λαλιάν.

Αὕτη δὲ ή γλυκούπως, ὡς ή Αθηνᾶ, ή τὴν κόπην ἔχουσα χρυσόξανθον, ἔχει τὴν ἀδρότητα τῆς Ηθῆς, τὰ θειγνητὰ τῆς Ἀρτέμιδος καὶ τὴν ἀγνόητη τῶν Αγγέλων. Εἶναι Αγγελος καὶ αὐτῇ.

Άλλ’ ίδοιον ἐπιτέλλει εἰς τὸν οὐρανὸν ὁ ἔσπερος, ὁ γλυκύφωτος ἀστὴρ τῆς συννοίκης καὶ τῶν ὄνειρώζεων. Ή μουσικὴ μέλπει τὸ κύκνειον αὐτῆς μέλος, τὸ μέλος φεῦ! τοῦ ἀποχωρισμοῦ, καὶ πάντες καὶ πάσαι καταβαίνουσιν ἐν συγῇ τὴν πραγῆν ὁδὸν τὴν φέρουσαν εἰς τὴν πόλιν.

“Ω! διατὶ μετὰ τοῦ φιλομειδοῦς καὶ χαριέντος οὐτοῦ ὁμίλου δὲν συμπλέκονται καὶ νεάνιδες ἀττικαὶ, ὃν δύω μὲν ἀλεπφατι, ὡς δύο περιστεραὶ, ιστανται ἐν μέσῳ δενδρώνων καὶ σκιῶν, μία δὲ ἀλεπφατι μονάζει, ὡς στένουσα καὶ φιλέργυμος τρυγῶν;

Όπως ἐπιδημεῖ εἰς τὰς εὐδαίμονας νήσους ή φιλιρότης καὶ τὸ ἀλυπον τῆς ψυχῆς, οὕτως ἐμφιλογωρεῖ εἰς τὰς καρδίας τῶν ἀττικῶν κορασίων τὸ ἀλγός καὶ ή ἀπόργυρος. ‘Ωσεὶ ἀπέπτη πάσαι ἀπὸ μέσου αὐτῶν ἐλπίς καὶ εὐφροσύνη. Άλλ’ ἐαν μειδιάματα ἐπανθήτη εἰς τὰ χεῖλα μιᾶς τινος αὐτῶν, μειδιάματα περιαυγάζεται οἱ ὄρεις ὅλοις, ὡς διταν ἐπιλάμψη τὸ ιμερέων ἀστρον τῶν νυκτῶν.

Αἱ ἀττικαὶ καρδίας αἰσθάνονται θαθέως καὶ πάσχουσιν, ἀλλ’ οἱ καρδίαι αἱ εἰς τὰς νήσους, φρονιμώτεραι ἔκεινων, ἐπιπλέονται τῶν νυχτίων τῶν αὐτῶν δοσον σπανιώτερον. Καὶ διταν τυχαίων συνηντή-

της ἀληθείας άγγελοι έλαττην τοῦ ἀνδρὸς ητοις ὑπερβάλλουσα. Ἐνόμιζεν, διταν πάντα, έλέποντας αὐτὴν δοσον σπανιώτερον. Καὶ διταν τυχαίων συνηντή-

καὶ πάλιν τὴν ἀφοσίωσίν του, η̄ νέα δι' ἀξιοπρεποῦς λέτη καὶ ἐπικεκυφῶτα εἰς Εισῆλια. Εὔδαιμων η̄ ἀφελεῖας.

— Παρεγράφη, τῷ εἶπε, πᾶν δικαίωμά σας.

— Κατέκτησεν αὐτὸν ἄλλος τις; ήρωτησεν δὲ οὕτω μὲν εὐγενῶς σύντο δὲ ἀφελῶς ἀποπεμπόμενος.

— Οὐδεὶς, θεῖαιωθῆτε.

— Μὲ μένει λοιπὸν η̄ ἔλπις ὅτι θέλει παρχγραφῆ καὶ τὸ δικαίωμα τῆς παραγραφῆς τας.

Τὴν ἑσπέρην ἐκείνην εἶχε κινητεῖδιδαχμόνιος θρό-
ρᾶς: Σελήνη φωταγής περιέλαβεν ίλαρῶς τὸ κῦμα,
τὰς ἀκτὰς, τὸν ὄρλιζοντα, καὶ ὁ ὄρλιζον, τὸ κῦμα,
αἱ ἀκταὶ ωμοιαζοντανεύσυμφον ἐνδεδυμένην τὴν λευ-
κὴν αἰσθῆτα καὶ τὰς χρυσᾶς κέγγυροις τοῦ ὑρεντού.

Τότε δὴ ἐπινέκαψε τὸ ρέιμα τοῦ πληθους καὶ
ἔχυθη πολυθέλγυπτρον εἰς τὸ Νησάκε, τὸν ὡριού-
τερον τῆς Ἑλλάδος νυκτερινὸν περίπατον, κατὰ
τὴν γνώμην φίλου μας δικαστοῦ.

Μεταξὺ τῶν δύο περιπάτων, τῆς Τεργυθέας καὶ
τοῦ ησιδίου, κεῖται ὡς ἐν μεταχιμίῳ ἡ περικαλ-
λῆς Πλατεῖα τοῦ Ὀθωνος, γῆ ἔρημος καὶ ἐγκατα-
λελευμένος χῶρος, καὶ μόνον ὑπὸ ὀλίγων αἰσθημα-
τικῶν η̄ ἀνεξαρτήτων καρδιῶν φιτώμενος. Βρδί-
ζοντι πρὸς τὸ ἀριστερά, ἐκτείνεται κατὰ μῆκος
τῶν ἐμπορίων, ὁ καλούμενος περίπατος τῆς Ἀγροῦς,
ὅπου παιανίζει νυκτία η̄ μουσικὴ τῆς Τεργυθέας
καὶ υἱοὶ τῆς ποιητικῆς Ζωκίνθου φάλλουσιν ἀγματα-
ἔρωτος. Οἱ ξένοι οὐ πολαχιμβάνονται πολλάκις τὸ μέρος
ὡς αἴθουσαν χορευτικὴν, καὶ μετὰ ἀφοῖον ζυθοπο-
σίκην ὄρχονται ἐν μέσῃ ἀγορᾶς. Εἰς τούτων ἐκά-
λεσέ ποτε παρακαθημένην τινὰ χαριεστάτην νέαν
ἢνα συγχρεόντη μετ' αὐτῆς φαντάσθητε τὴν θλί-
ψιν καὶ τὴν ἀμυγχαίνειν τῆς σεμνῆς κόρης. Όλα τοῦ
πολιτισμοῦ τῆς Δύσεως δὲν εἶναι ὁδά καὶ κρῦνα.

Εἰς τοὺς δύο τούτους τελευταίους περιπάτους εἶναι
ἀξιον νὰ σπουδάσῃ τις τὰ ηθη καὶ θειμα τῶν νήσων.
“Ω; νὰ μετεφέρθη ὀλόκληρος η̄ καλλιπάρθενος
Σμύρην ἐν Ἐρυπούπολει. Καὶ ἐνταῦθα οὐδὲν γίνεται
ἐν τῷ κρυπτῷ καὶ οἰδὲν ἐν τῷ κρυπτῷ δὲ οὐ μὴ φρ-
ρὸν γίνεται. Καὶ αὐταὶ αἱ τῶν καρδιῶν διομοιογίαι,
αἱ φιλοῦσαι μάλιστα τὸ μυστηριῶδες καὶ περιεσκεμ-
μένον διατρανοῦνται ἐν ὑπαίθρῳ καὶ πληθυστῇ ἀ-
γορᾷς. Ήθη παιδικὰ καὶ δλως ὄμηρικὰ καὶ ἀθῶα! Αλλὰ δὲν εἶναι τοῦτο τὸ πρώτιστον κέντρον τῶν
ἀγνῶν κλίσεων, αἵτινες φέρουσιν εὐθὺν εἰς τοὺς θω-
μοὺς τοῦ ὑμενίου. Ανάπαλιν τῶν νεανίδων, ὃν
πολλαὶ διατρέουσι περὶ σπουδαῖα τινὰ καὶ ὠφέλιμα,
καὶ τὸ ηθος εἰσὶ σοβαραὶ καὶ κόρσιμαι, οἱ νεανίαι ἀμπ-
τῆ ἀποφοιτήσει τῶν, ρίπτουν ἐξ κόρακας τὰς βι-
βλους καὶ τὰ ὄγκωδη καὶ ἀνωφελῆ πανεπιστημιακὰ
τετράδια, διαζύγιον διδοντες εἰς τὰς μαθήσεις καὶ
εἰς δι, τι σπουδαῖον, καὶ περὶ ἀνεμώλιά τινα καθο-
στούμενοι. Ξε τούτων, ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ, συγκροτεῖ-
ται η̄ νέα γενέα.

Προστριλής η̄ σώφρων καὶ ὑπερήφανος νεανίς, η̄
σεμνότης καλλύνει τὰς παρθένους καὶ τὰς γυναικας
πλέον τῆς ὡριούτητος, προσφιλέστατος δὲ καὶ ὁ
σπουδαῖος καὶ σοβαρὸς νέος, οὗ η̄ κόρη οὐ μύρων,
ἀλλὰ λυχνίας οἵτι, καὶ διν εύρισκει δ ὄρθρος ἐν με-

λέτη καὶ ἐπικεκυφῶτα εἰς Εισῆλια. Εὔδαιμων η̄
‘Ελλὰς καὶ τὸ μέλλον αὐτῆς εἰ μεταξὺ τῶν νέων καὶ
τῶν ἀνδρῶν ἐγεννᾶτο ἄμιλλά τις καὶ φορὰ ἐπὶ λό-
γους καὶ φιλοσοφίαν.

Δύο νόσοι μαστίζουσι τὴν ‘Ελληνικὴν ἡμῶν κοι-
νωνίαν, η̄ κουρότης αὕτη καὶ η̄ ὀλέτειρα πόλεων
καὶ λαῶν πολυτέλεια. Δικαίως ἄρα ἔγραψε κακό-
τροπός τις Γάλλος, ὅτι η̄ ‘Ελλὰς νοσεῖ, ημεῖς δὲ
λέγομεν, διτι νοσεῖ μᾶλλον η̄ θικῶς καὶ τὶς οἰδεν ἐὰν
η̄ νόσος, χρονία η̄ δη. δὲν καταντήσῃ ἀνίστος.

Χάρις εἰς τὸν Χολέραν, ἐγενήθη καὶ παρ’ ἡμῖν
η̄ κλίσις τῶν ἔξοχῶν. ‘Η τε πνὴ Κηρησία, ὅπου αἱ
κόραι τῶν δασῶν, μετὰ τῆς συνοδείξ των, καὶ αἱ
νύμφαι τῶν σπηλαίων μὲ τὰ σπήλαια τῶν Νυμφῶν,
τὸ σκιερὸν, ἀλλ’ ἔρημον Ἀμαρέσιον, καὶ δοσαι ἄλλαι
ἔζηγατι τῶν Αθηνῶν, πληροῦνται καὶ τὸ ἐν· στὸς ἔτος
ἀνθρώπων. Αλλὰ θεῖοι μάρσιοι καὶ η̄ δη ἐποχήν;
Οἱ δύο ωριούτεροι αὐτῶν κόρμοι ἀπίπτων, δὲ μὲν
πρὸς δυσμάτις, δὲ πρὸς Ἀνατολάς. Θέλουσι μᾶς
εἰπει περὶ τούτου τὰ χρονικά η̄ ἐκδοθεῖς καὶ πέρυσι
‘Ηδίοσμος.

Ἐχει καὶ η̄ Χαλκὶς τὰς ωραίας καὶ χλωράς ἔξο-
χας της, ἀιλ’ ἀπὸ πολλοῦ η̄ ἀρίστη αὕτη πόλις
εἶναι ὡς τὰ ἀνάκτορα τοῦ Ἐρρασιάθ. ἐπὶ τὰ δώ-
ματα τῶν οἰκιῶν της κράζει η̄ ἀπαίσιος γλαῦξ καὶ
ρωνάζει οὐ νυκτικόραξ, καὶ ἐπὶ τοὺς τοίχους η̄ ἀρά-
χην ὑφαίνει τὸν ιστὸν αὐτῆς. Μόνον η̄ παρουσία, ἀλ-
λὰ παρουσία ἐφίμερος, μιᾶς η̄ δύω νεανίδων ὃν τως
περικαλλῶν, καὶ δὲ ἀρμονικὸς ρόχθος τῆς παλιρροίας
τοῦ Εύρεπου μαρτυροῦσιν εἰσέτι περὶ τῆς ὑπάρχεως
της.

Οἱ βλέπων τις τὴν πόλιν ταύτην ἐπιλέγει τὸν διμ-
ρικὸν στίχον.

“Ἔσσεται ποτ’ ημαρ δὲν δλώλη ‘Ιλιος ιρὴ

“Καὶ Πρίαμος καὶ παῖδες Εῦμμελίω Πριάμοιο,”
ἐὰν δὲν προφάστη νὰ διοργάθῃ δ πορθμὸς αὐτῆς.

Ἐρημον ἐπίσης καὶ ἀχαρι τὸ Ναύπλιον καὶ αἱ
Πάτραι, τὰς ἀποκέντρους ταύτας πόλεις ὡς νὰ λη-
σμονῆται η̄ Ἐλλάς. Άλλ’ οὐχ οὕτω καὶ περὶ τῆς δλ-
βίας Σύρου. Πέρυσι δὲν ὑπῆρχε ῥευματία η̄ παλι-
σκιός τις λαγών, εἰς διν νὰ μὴ κατοικήσῃ η̄ οἰκογέ-
νειά τις η̄ καμπύλα θεότης: ἀλλὰ καὶ νῦν σκορπίζον-
ται εἰς τὰς ἔξοχάς οἱ πλεῖστοι τῶν κατοίκων, καὶ
κοσμοῦνται μὲν τὰ ἀνθηρὰ Χροῦσα, τὸ εὐθύγραμμον
‘Επισκοπεον καὶ τὰ σκιερά Τάλαρτα, συνοικίζον-
ται δὲ η̄ Παρακοπή, τὰ Βύσσα, η̄ Ποσιδωνεία, δ
Φοίνιξ καὶ δῑ Σύριγξ (Σύριγκες).

Οἱ βλέπων τὴν Σύρον ἀπὸ τῆς παραλίκης ὑπολαμ-
βάνει αὐτὴν κατάξτρον καὶ ἀγονον καὶ τῷ φαίνεται
μυθῶδης δ ἐπαινος τοῦ Ομήρου: ἀλλ’ δὲν εἰσδύσῃ
εἰς τὸ ἐνδότερα, δται διατρέξῃ τὴν πρὸς τὰ Ποσεί-
δια δδὸν, διερχόμενος παρὰ τὰ “Ἄδυτα καὶ τὸ Γε-
ρούνσιον, θέσιν, δθεν κατὰ τὴν παράδοσιν, δ δῆμος
καὶ η̄ Βουλὴ τῶν ἀρχαίων Σύριων ὕθει κατὰ κρη-
μνὸν τοὺς ἀχρόστους καὶ ὡς ἀχθος ἀρούρης γέ-
νεται, θέλει πληροφορηθῇ μετ’ ἐκπλήξεως, ὅτι ένθη-
ρα, εἰπει τις καὶ ἀλλη, η̄ νῆσος.

Τερπναι καὶ ποιητικαι αἱ εἰς τὰ Βύσσα καὶ τὴν
58*

ΤΟΚΙΔΑ.

— 449 —

Ο ΚΗΠΟΣ ΤΩΝ ΕΣΠΕΡΙΔΩΝ.

Παρακοπὴν καὶ τὸν φοῖνικα κοιλάδες της καὶ αἱ κρυπτόμεναι εἰς τὰς πτυχὰς τῶν λόφων της βενιατιαι καὶ γυράδραι. Μόνον ἐρημαὶ τὰ πάντα καὶ σιωπηλά.

Ἀπὸ ἑναντίας τῶν Βουλῶν, καὶ τοῦ ὑπουργείου μας οἵτινες εἰσάγουσιν ἐντὸς ὅλιγου καὶ ἀτύπολοια ἔθνικά, καὶ σιδηροδρόμους καὶ τηλεγράφους ἡλεκτρικούς, τὰ ἀγαθὰ τοῦ Ἀβραάμ, οἱ ιθαγενεῖς ἐκτρυζαν τὸν πόλεμον κατὰ παντὸς καλοῦ καὶ κατὰ πάσης προσδόου.

Οὕτως ἔδοξε τῇ Βενετῇ καὶ τῷ δήμῳ τῶν γεωτέρων Συρίων, οἵτινες δὲν εἶναι θεοῖς παραφυάδες τῶν ἀρχαίων.

Οἱ Αγαθοκλῆς διέμεινεν εἰς Σύρον ἐπὶ πολλὰς ἡμέρας, διότι ἔθελε κατ' ἄρχας ἀφ' ὅσα ὥραια ἡ παράδοξα ἔθλεπεν εἰς τὴν νῆσον. ‘Ἡ πόλις ὀλόντηρος ἔφαντι ἀντῷ ὡς μὲν οἰκογένεια ἐντὸς μιᾶς καὶ μόνης αἰθούστης πολυγυνίου διαιτωμένη . . . κατὰ τὰς ἑσπέρας καὶ τὰς νύκτας ἔννοεῖται.

Ἐν τῇ αἰθούσῃ ταύτῃ συνέρχονται καὶ συνωθοῦνται αἱ ἀνώτεραι τάξεις πρὸς ἄλλήλας καὶ ἔστιν ὅτε καὶ πρὸς τὰς κατωτέρας, ἀλλὰ διηρημένας καὶ ὑποδιηρημένας εἰς τριγύματα καὶ συστήματα. ‘Ἡ μου σικῆ κροτεῖ’ δίδονται παραστάσεις οἷαι κατὰ τοὺς χρόνους τοῦ Θέσπιδος: πάλλουσιν αἱ καρδιαὶ γεννῶνται αἰσθήματα καὶ φύονται ποιηταὶ αὐτοσχέδιοι· οἱ λέοντες ἀνὰ τετρακτύας σείουσι τὴν χαίτην αὐτῶν ὑπερφράνως. Διδονται πρός τινας αἱ πικραὶ καὶ ὀδυνηραὶ παύσεις των, ἐπέρχονται αἱ μέσαι νύκτες, καὶ διαλύεται ἡ συναναστροφή, ἵνα ἐπαναληφθῇ τὴν προσεχῆ ἑσπέραν καὶ νύκτα.

Ἄλλα μέχρι τέλους ὁ φιλόσοφος ἡμῶν, σπανιώτερον εύρισκων καὶ δικαιονητικὴν τινὰ τροφὴν καὶ θερυνθεὶς τὸ μορότονον, κατ' αὐτὸν, τῶν διατριβῶν τούτων, ἐπεθύμησε νὰ ἴδῃ καὶ ἄλλας νήσους τοῦ Αἴγαίου, καὶ ἥδη περιμένει τὰ Ἑλληνικὰ ἀτμόπλοια ἵνα περιηγηθῇ αὐτάς.

Αἱ ὥραιαι ἀναγνωστριαι τῆς Εὐτέρπης ἀς περιμένωσι τὸν ἐπάνοδόν του ἵνα μάθωσι τὰς ἐντυπώσαις του. Θέλουμεν τὰς διακοινώτει εὐχαρίστως εἰς τὰ προσεχῆ ‘Ἐργα, τὰ δόπια θέλουσι διαλάβει καὶ πλεῖστα ἄλλα περίεργα.

ΓΟΡΓΙΑΣ.

ΣΗΜ. Εἰς τὰ Ἐργα καὶ τὰς Ἡμέρας τοῦ παρελθόντος μηνὸς εἰσεχώρησαν πολλὰ παροράματα, ὃν τὰ κυριώτερα εἰσὶ τὰ ἔζητι.

Σελ. 370 στίχ. 9 ἀντὶ φωνὴν, ἀνάγν. φυήν.

” ” 24 ἀντὶ Ἀλαιμον ἀνάγν. ἀλκιμον.

” 371 ” 29 ἀντὶ Βαλακλαβείου ἀνάγν. Βαλακλαβῆ.

” ” 3 3 ἀντὶ πρωτότυπα ἀν. πρωτότοκα.

” ” 45 ἀνάγνωθι τὴν φράσιν οὕτω.

Περὶ χώρας τινὰς καὶ θαλάσσας καὶ ποταμοὺς καὶ ἀκραιότητας καὶ ὄρους.

” 373 ” 19 ἀνάγν. καὶ εἰδὲν αὐτὰς λαμπρὰς

” ” 12 ἀντὶ εὐχῆ μου ἀν. τύχη μου.

Κατὰ τὸν Παλαιόφατον, συγγραφέα ἀρχαῖον, ὁ ‘Εσπερος; ἦν πλούσιος τις Μιλήσιος, ὃστις μεταστεύσας ἐγκατέστη εἰς Κάιρον. Ἐγένυντο δὲ δύο θυγατέρες Ἐσπερίδας ὄνομασθείσας καὶ πολυάριθμον ἔχουσας ποιμνιον προβάτων, χρυσᾶ μῆλα καλούμενων διὰ τὴν ώραιότητά των. Διότι ὡραιότερον τοῦ χρυσοῦ, προστίθησιν δὲ Παλαιόφατος, οὐδὲν ὑπάρχει. Τὴν φιλαξίην δὲ τῶν προβάτων τούτων ἀνέθεσαν εἰς ποιμένα τινά, Δράκοντα ὄνομαζόμενον. ‘Αλλ’ ὁ Ἡρακλῆς διαβάς τῆς χώρας ταύτης ἀφίππασε καὶ τὸν ποιμένα καὶ τὸ ποιμνιον.

Οἱ Ἀγραιταίς, ἔτερος συγγραφέας πολλαχοῦ ὑπὸ τῶν σχολιαστῶν ἀναφερόμενος, λέγει περὶ τῶν ‘Εσπερίδων ὃσα σχεδὸν καὶ δὲ Παλαιόφατος. Τὰ ὑπὸ τῶν θυγατέρων τοῦ ‘Εσπερού διὰ τοσάντης ἐπιμελείας φυλαττόμενα ἥσχαν. λέγει, οὐχὶ μῆλα (καρπὸς) ἀλλὰ πρόβατα, χρυσᾶ διὰ κάλλος κληθέντα. Οἱ δὲ εὐλάττων αὐτὰ δὲν ἦτο δράκων, ἀλλ’ ἀνθρωπος δράκων ὄνομαζόμενος διὰ τὴν ὁξυδέρκειαν καὶ ἀγρυπτότητον του.

Τὰ αὐτὰ τοῖς συγγραφεῦσι τούτοις φρονοῦσι καὶ δὲ Οὐάρρην καὶ Σέρβιος.

Ἄλλοι δῆμοι συγγραφεῖς οὐχὶ ὀλιγώτερον τούτων ἀξιοπιστότεροι, μεταβάλλουσι τὸν μὲν ποιμένα τῶν ‘Εσπερίδων εἰς κηπουρόν, τὸ δὲ ποιμνιον εἰς καρπούς. Καὶ τὴν γνώμην αὐτῶν τοὺς καρπούς τούτους ἀπεκάλουν χρυσᾶ μῆλα, εἴτε διὰ τὴν ἔξοχον αὐτῶν ώραιότητα, (διότι οἱ Ἕλληνες δίδουσι τὸ ἐπίθετον τοῦτο εἰς πᾶν ἔξοχον πρᾶγμα), εἴτε διότι ἥσχα πολυτιμότατα, εἴτε τέλος, διότι τὸ χρῶμα των πραγματικῶν ὡροίαί τε πρὸς τὸ τοῦ χρυσοῦ.

Περὶ τοῦ ἀντικειμένου τούτου, λέγει Διόδωρος ὁ Σικελίωντος, ἔκαστος δινάται νὰ φρονῇ κατὰ θέλπισιν. Διότι ἡ λέξις μῆλα ἦν οἱ ἀργαῖοι ιστορικοὶ μετεγιέρθησαν, σημαίνει δημοίως καὶ τῆς μηλέας τὸν καρπὸν, καὶ τὰ πρόβατα. Καταβάλνει δὲ εἰς λεπτομερεῖας μᾶλλον ἐκτεταμένας περὶ τῶν ‘Εσπερίδων.

Βεβιοὶ διτὶ δὲ ‘Εσπερος καὶ Ἄτλας, ἀδελφοὶ ὄντες, ἐκέντητο πλούτημεγάλα ἐν τοῖς δυτικωτάτοις τῆς Ἀρρικῆς μέρεσι. Ό δὲ Ἐσπερος εἶχε θυγατέρα μίαν ἡτοις ἐκαλεῖτο ‘Εσπερίς, καὶ ἐκ ταύτης ἀπασαὶ ἡ χώρα ἔκεινη ὄνομασθη ‘Εσπερία. ‘Ταναδρεύθη δὲ αὗτη τὸ θεῖον αὐτῆς Ἄτλαντας ἐξ οὐ ἐγένησε θυγατέρας ἐπτά, ὅτε μὲν Ἐσπερίδας ἐκ τοῦ πρὸς μητρὸς πάππου των ὄνομαζομένας, ὅτε δὲ Ἄτλαντίδας ἐκ τοῦ ὄνόματος τοῦ πατρός των. Ἐφύλαττον δὲ μετὰ πλειότης τῆς προσοχῆς ἡ ποιμνία ἡ καρπούς, ἐξ ὧν ἀπελάμβανον πολλὰ κέρδον. ‘Ωραιόταται δὲ οὖσαι καὶ φρονιμώταται μεγάλην φήμην ἀπέκτησαν ἐν τῷ κόσμῳ, ὡστε Βούστιος ὁ τῆς Αἰγύπτου βασιλεὺς ἔστειλε πρὸς ἀρπαγὴν αὐτῶν πειρατὰς, οἵτινες